

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

16 юли 1992 година*

По дело C-83/91

с предмет преюдициално запитване отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО от страна на Landgericht Hannover (Германия) по производството, висящо пред този съд, между

Wienand Meilicke

и

ADV/ORGA AG

относно тълкуването на Втората директива 77/91/ЕИО на Съвета от 13 декември 1976 г. за съгласуване на гаранциите, които се изискват в държавите-членки за дружествата по смисъла на член 58, втора алинея от Договора, за защита на интересите както на съдружниците, така и на трети лица по отношение учредяването на акционерни дружества и поддържането и изменението на техния капитал (ОВ1977 г., L 26, стр. 1),

СЪДЪТ,

в състав: г-н F.A. Schockweiler, председател на състав, изпълняващ длъжността председател, г-н P.J.G. Картеун, председатели на състав, г-н G.F. Mancini, г-н C.N. Какouris, г-н J.C. Moitinho de Almeida, г-н M. Diez de Velasco и г-н M. Zuleeg, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Tesauero,

секретар: г-н H.A. Ruehl, главен администратор,

като има предвид становищата, представени:

- за адв. Wienand Meilicke, от свое име, от адвокатска колегия Бон,
- за ADV/ORGA AG, от г-н H. Dingler, адвокат от Франкфурт на Майн,
- за германското правителство, от д-р H. Teske, Ministerialrat към Федералното Министерство на правосъдието, д-р K.F. Deutler, Ministerialrat към същото министерство, г-н C. D. Quassowski, Regierungsdirektor към Федералното министерство на икономиката, в качеството на представители,
- за Комисията на Европейските общности, от г-н H. Etienne, главен правен съветник, и г-н A. Saеiro, правен съветник, в качеството на представители,

като има предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на г-жа W. Meilicke, ADV/ORGA AG, на германското правителство, за което се явява д-р J. Ganske, Ministerialrat към

* Език на производството то: немски.

Федералното министерство на правосъдието, и на Комисията на съдебното заседание от 19 февруари 1992 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат в заседанието от 8 април 1992 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 15 януари 1991 г., получено в секретариата на Съда на 1 март 1991 г., Landgericht Hannover (Районен Съд) отправя до Съда преюдициално запитване на основание член 177 от Договора за ЕИО по редица въпроси за съгласуване на гаранциите, които се изискват в държавите-членки за дружествата по смисъла на член 58, втора алинея от Договора, за защита на интересите както на съдружниците, така и на трети лица по отношение учредяването на акционерни дружества и поддържането и изменението на техния капитал (ОВ L 26, 1977 г. стр. 1, наричана по-нататък "Втората директива").

2. Въпросите са повдигнати в рамките на производството, заведено от Wienand Meilicke срещу дружеството ADV/ORGA AG (наричано по-нататък „ADV/ORGA“), на която той е акционер и чието ръководство е отказало да разкрие определена информация пред него на общото събрание на акционерите, проведено на 16 февруари 1990 г.

3. Спорът се отнася до въпроси, регулирани от Aktiengesetz, Германският закон за акционерните дружества, както го тълкува Bundesgerichtshof.

4. Следователно трябва да се отбележи, че по отношение на увеличението на капитала, Aktiengesetz с ограничена отговорност предвижда непаричните вноски (наричани по-нататък "апорт в натура") да бъде обект на по-строги условия по публикуването и удостоверяването, отколкото онези, които се прилагат към паричните вноски.

5. Германската съдебна практика обаче третира някои парични вноски като "прикрити вноски в натура". Това се отнася по-специално за парична вноска, предшествана или следвана от сделка, чрез която въпросното дружество изплаща на вносителя сума, която му дава възможност да изпълни задължение, което дължи на последния. Съгласно съдебната практика на Bundesgerichtshof, такава вноска не може да се приеме като парична вноска и следователно трябва да бъде обект на специалните правила, приложими към вноските в натура, съгласно член 27 от Aktiengesetz и член 10 от Втората директива. Ако тези правила на бъдат спазени, прикритата вноска в натура не изпълнява дълга (вж., по-специално Решението по дело Bundesgerichtshof от 15 януари 1990 г., II ZR 164/88, DB 1990 стр. 311; BGHZ 110, стр. 47).

6. Тази съдебна практика е била критикувана в редица случаи от г-н Meilicke, ищец в главното производство, по-специално в книгата му "Die „verschleierte“ Sacheinlage; eine deutsche Fehlentwicklung" (Schaeffer Verlag, Stuttgart 1989 г.),

копие от която е приложено към становището, подадено до съда от г-н Meilicke в съответствие с член 20 от Протокола относно статута на Съда на ЕИО. Той счита, че въпросната съдебна практика противоречи на Втората директива, по-специално член 11 от нея, който предвижда подробни разпоредби с цел предотвратяване заобикалянето на правилата, които се отнасят до вноските в натура.

7. Г-н Meilicke притежава акция в ADV/ORGA. Дружеството е изправено пред финансови затруднения и на 28 април 1989 г. взема решение да увеличи капитала си с 5 милиона DEM. Новите акции, издадени с тази цел, са издадени на 300 % от номиналната стойност и са гарантирани от Commerzbank; в крайна сметка те стават собственост на тази банка.

8. На общото събрание на ADV/ORGA, проведено на 16 февруари 1990 г., г-н Meilicke поставя няколко въпроса пред ръководството относно увеличението на капитала от 1989 г. и използването на събраните по този начин финансови средства. Неговите въпроси са насочени основно към установяването дали финансовите средства са били използвани за намаляване дълговете на дружеството към Commerzbank.

9. Искането на г-н Meilicke е отправено съгласно първото изречение на член 131, параграф 1 от Aktiengesetz, който посочва, че ръководството трябва да предостави на всеки акционер, който на общо събрание поиска информация относно работата на дружеството до степен, до която тази информация му дава възможност да изрази информирано мнение по даден въпрос от дневния ред. Член 131, параграф 3 определя обстоятелствата, при които ръководството може да откаже да предостави на акционер подобна информация.

10. Г-н Meilicke счита, че отговорите, дадени на въпросите, поставени на общото събрание от 16 февруари 1990 г., са незадоволителни и че в резултат на това той не е получил информацията, на която има право съгласно член 131 от Aktiengesetz. Въз основа на това той завежда дело срещу ADV/ORGA пред Landgericht Hannover съгласно процедурата, предвидена в член 132 от Aktiengesetz.

11. Член 132 от Aktiengesetz предвижда специална процедура, която акционерите да използват, за да затвърдят правото си да получават информация. Първото изречение на член 132, параграф 1 предвижда въпросът дали ръководството е задължено да разкрие исканата информация да се решава от Landgericht в областта, в която се намира седалището на дружеството.

12. По време на писмената процедура пред Landgericht Hannover, г-н Meilicke твърди, че отговорите на въпросите, отправени към ADV/ORGA, са необходими с оглед удостоверяване точността на годишния балансов отчет. Той заявява, че тези отговори биха му дали възможност да установи дали увеличението на капитала на дружеството през 1989 г. представлява прикрита вноска в натура и дали изискванията на германското законодателство и съдебна практика по отношение вноските от този вид са били спазени.

13. По време на писмената процедура пред националния съд, ADV/ORGА поддържа, че информацията, изискана от г-н Meilicke няма отношение към разглеждане точността на балансовия отчет и, че не са изпълнени условията за прилагане на член 131 от Aktiengesetz. Тя също така отрича, че г-н Meilicke има интерес от започването на производство с оглед на критиките, които самият той отправя в няколко написани от него работи, срещу германската съдебна практика. ADV/ORGА счита също, че условията за прилагане на тази съдебна практика не са изпълнени.

14. На разглеждането на делото от националния съд страните коментират основно цитираното по-горе решение на Bundesgerichtshof от 15 януари 1990 г. и уместността на искане за предварително определение. Landgericht Hannover и моли да изготвят по-подробни тези по отношение на последната точка.

15. ADV/ORGА първо повтаря, че условията за прилагане на съдебната практика на Bundesgerichtshof относно прикритите вноски в натура не са изпълнени и следователно няма основания за отнасяне на въпроса до Съда. След това тя твърди, като втора възможност, че ако Landgericht счита, че може да се приеме, че е извършена прикрита вноска в натура и че единствено размерът на тази вноска не е известен, е необходимо да се удостовери дали ръководството е действало незаконно. В подкрепа на този аргумент ADV/ORGА твърди, че поведението на ръководството не може да се приеме за незаконно, ако германската съдебна практика противоречи на Втората директива. В този контекст ADV/ORGА заявява, в съгласие с г-н Meilicke, че въпросът за съответствието следва да бъде отнесен до Съда съгласно член 177.

16. Г-н Meilicke от своя страна твърди, че фактите по казуса могат да разкрият прикрита вноска в натура по смисъла на германската съдебна практика и че исканата информация е необходима, за да се разреши въпроса. Той обаче се съгласява с ADV/ORGА, че въпросът за съответствието на германската съдебна практика с Втората директива следва да бъде предмет на искане за предварително определение и за тази цел подава до Landgericht Hannover седем предложения за преюдициални въпроси.

17. В своята заявка за отнасяне към Съда, Landgericht изразява гледището, че условията, заложи в член 131 от Aktiengesetz, са изпълнени и че по силата на доктрината за прикритите вноски в натура, разработена в Германия от съдилищата и академичните автори в областта на правото, искането на г-н Meilicke за информация е основателно. Landgericht установява, че на практика е възможно изплащането на заеманията на ищеца, което предхожда увеличението на капитала чрез парични вноски от ответника, да е недействително в резултат на заобикаляне на нормите на дружественото право относно капиталовите вноски в натура.

18. Landgericht обаче счита, че не е в състояние да произнесе решение по иска на г-н Meilicke тъй като има съмнения дали неговият предмет е законен. Ако бъде установено, че доктрината за прикритите вноски в натура не е съвместима с правото на Общността, и по-специално Втората директива, действието на г-н Meilicke би било напразно. От определението за отнасяне става ясно, че ADV/ORGА споделя тези съмнения и че г-н Meilicke твърди, че доктрината явно

не съответства на правото на Общността и че по силата на правото на Общността, неговото искане ще бъде отхвърлено.

19. Следователно Landgericht счита, че в интерес на правната сигурност, до Съда за предварително определение съгласно член 177 трябва да се отнесат следните въпроси:

“1. Съответства ли по принцип на правото на Европейската общност да се прилагат правилата относно гаранциите във връзка с непаричните вноски на капитал за погасяване задълженията на дружество с ограничена отговорност, възникнали преди увеличението на неговия капитал, чрез използване на парични средства, предоставени от кредитора?

И по-специално:

2. Приложима ли е пряко Втората директива на Съвета за координиране на дружественото право (ОВ L 26, 1977 г., стр. 1) в смисъл, че лицата могат да се позовават на нея пред националните съдилища и националните съдилища трябва да вземат предвид думата и целите на директивата при тълкуване на националните закони за нейното приложение (в този случай германския закон от 13 декември 1978 г. за прилагане на Втората директива на Съвета на Европейските общности за координиране на дружественото право, Bundesgesetzblatt 1, 1978 г., стр. 1959)?

3. Дали разпоредбите на Втората директива на Съвета, по-специално член 10, член 11 и член 27, параграф 2 от нея, просто установяват минималните изисквания, така че на държавите-членки е позволено да приемат или прилагат по-строго национално законодателство, предвидено да предотврати заобикалянето на правилата, установени в член 10 и член 27, параграф 2 относно разглеждането на стойността и оповестяването, чрез търговски сделки, които имат съществена и времева връзка с паричната вноска; или

Член 11 от Директивата съдържа ли изчерпателен набор разпоредби за предотвратяване заобикалянето на правилата, установени в член 10 и член 27, параграф 2 от Директивата относно непаричната компенсация и изключва ли по-стриктно или по-малко стриктно национално законодателство, което се отклонява от тези разпоредби; или

В допълнение към член 11, следва ли от целите на член 10 и член 27, параграф 2 от Директивата, че е налице задължение на всички държави-членки да предотвратяват заобикалянето на правилата за непарична компенсация?

3.1. Ако член 10, член 11 и член 27, параграф 2 от Директивата просто установяват минималните изисквания,

а) има ли правило за неотмяна, което позволява по-стриктното национално законодателство, ако то вече е съществувало когато директивата е била приета? Ако е така,

аа) обхватът на по-стриктното национално законодателство, което е все още допустимо, и този на по-стриктното национално законодателство, прието след съответната дата и следователно вече недопустимо, определят ли се от

националните съдилища или този въпрос е част от тълкуването на Европейското право, за което отговаря Съдът?

бб) ако Съдът определя обхвата на националното законодателство, което противоречи на правилото за неотмяна като въпрос на тълкуване на Европейското право, има ли нарушение на правилото за неотмяна когато погасяването на задълженията на дружеството към лице, което внася парични средства за увеличаване на капитала, е незаконно заобикаляне на разпоредбите относно непаричната компенсация?

вв) ако обхвата на националното законодателство, което противоречи на правилото за неотмяна, не може да бъде определено от националните съдилища, каква е отправната дата за определяне дали може или не да продължи съществуването на по-стриктното национално законодателство въз основа на правилото за неотмяна (например началото на консултациите относно директивата, разглеждането от Европейския парламент или приемането от Съвета на министрите). и

гг) ограничено ли е позволеното от правилото на неотмяна по-стриктно национално законодателство до формални правни разпоредби (законали, подзаконови нормативни актове) или се простира до съдебната практика и академичните становища така, както е важало към отправната дата, упомената в буква вв) по-горе?

б) Ако член 10, член 11 и член 27, параграф 2 от Втората директива на Съвета установяват минимални изисквания (със или без правило за неотмяна), може ли по-стриктното национално законодателство да бъде установявано само чрез формалните национални законодателни правила или независимо от националните закони по прилагането, може да бъде установено от националните съдилища и чрез тълкуване или аналогия?

в) Ако член 10, член 11 и член 27, параграф 2 от Втората директива установяват минимални изисквания с упоменаване на това коя категория заинтересовани лица трябва да бъде установено дали такива национални правила представляват допустимо по-стриктно законодателство или недопустимо по-малко стриктно законодателство? Включват ли интересите, защитавани от минималните изисквания, интересите на дружеството и трети лица в правна сигурност във връзка с правните сделки между вносителя и дружеството и които имат съществена и времева връзка е паричната вноска (в този случай, погасяването на вземането на вносителя срещу дружеството)?

3.2. Ако член 11 представлява изчерпателен набор от правила за избягване на незаконното заобикаляне, това означава ли, че държавите-членки нямат право да третират като незаконни и да прилагат граждански или наказателни санкции към паричните вноски, които увеличават капитала на дружеството, или към търговска сделка, единствено на основание, че дружеството, в съществена и времева връзка с паричната вноска, е погасило дълг към вносителя, без да спазва разпоредбите на член 10 от Директивата относно оповестяването и разглеждането на стойността? Това означава ли по-специално, че държавите-членки нямат право да изискват оповестяване или разглеждане на стойността съгласно член 10 и член 27, параграф 2 от Директивата, ако сделката (в този случай изплащането на дълговете) е осъществена в нормалния процес на

работата на дружеството по смисъла на член 11, параграф 2 от Директивата и се извършва след изтичането на срока, установен с националното законодателство съгласно член 11, параграф 1?

3.3. Ако член 10, член 11 и член 27, параграф 2 не установяват минимални изисквания, които могат да бъдат допълвани от по-стриктно национално законодателство, но едновременно с това член 11 не представлява изчерпателен набор от правила за избягване на заобикалянето и от целите на директивата следва, че всички държави-членки са задължени да предотвратяват заобикалянето на изискванията за разглеждане и оповестяване на непаричната компенсация чрез разделяне на операцията на парична вноски и търговска сделка, произтичат ли пряко правните принципи относно мерките, предприети срещу такова заобикаляне, от целите на директивата или те произтичат от националното законодателство на заинтересованата държава-членка?

4. Дали увеличаването на капитала на дружеството чрез погасяване на вземането на вносителя срещу дружеството

а) непременно представлява увеличаване на капитала чрез парична вноски?

б) непременно представлява увеличаване на капитала чрез вноски, различна от парична такава, по смисъла на член 27, параграф 1 от Втората директива?

в) или има избор дали такава вноски следва да бъде третирана като парична вноски или вноски в натура? Този избор въпрос, с който се занимава общото събрание на акционерите съгласно член 25 алинея 1, първо изречение от Втората директива ли е, или е предмет на държавите-членки?

г) или имат ли държавите-членки правомощието да правят разлика, по тяхна преценка, между парична компенсация за доходност на акция и компенсация, различна от парична?

5. По отношение на член 7, първо изречение от Втората директива:

5.1. Следва ли член 7, първо изречение от Втората директива да се тълкува в смисъл, че компенсация под формата на отказване от вземане срещу дружеството когато дружеството изпитва финансово затруднение е напълно или отчасти недопустима или тази разпоредба позволява компенсация на номиналната стойност, независимо от финансовата стабилност на дружеството?

5.2. Ако член 7, първо изречение от Втората директива позволява компенсация под формата на отказване от вземане срещу дружеството на номинална стойност без разглеждане финансовата стабилност на дружеството,

а) допустимостта на компенсация под формата на отказване от вземане въпрос ли е, който се отнася до прилагането на директивата на Общността, чието тълкуване е предмет на Съда,

б) или член 7, първо изречение, установява минимални изисквания и позволява на държавите-членки да прилагат по-стриктно национално законодателство чрез налагането на допълнителни изисквания относно допустимостта на подобна компенсация,

в) или член 7, първо изречение, се занимава изчерпателно с въпроса какво представлява допустима компенсация?

5.3. Доколкото член 7, първо изречение, от Втората директива не се занимава изчерпателно с допустимостта на компенсация под формата на отказване от вземане срещу дружеството (въпрос 5.2, буква б) по-горе), а представлява разпоредба, съдържаща минимални изисквания, която позволява чрез по-стриктно национално законодателство да бъдат налагани допълнителни изисквания, се отправя молба Съдът да разгледа

а) дали и при какви условия е налице правило за неотмяна и дали въвеждане разглеждането на финансовата стабилност в случаите когато компенсацията добива формата на отказване от вземане срещу дружеството представлява нарушение на правилото за неотмяна (вж. въпрос 3.1 букви а), и аа) - гг) по-горе);

б) дали по-стриктното национално законодателство предполага изрична правна разпоредба или дали то може да приеме формата на по-стриктно тълкуване на закона по прилагане (в този случай член 27, параграф 2, първо изречение от Aktiengesetz); и

в) с позоваване на коя категория заинтересовани лица трябва да бъде определено дали допълнителните изисквания относно подобна компенсация представляват допустимо по-стриктно законодателство или недопустимо по-малко стриктно законодателство?

5.4. Ако член 7, първо изречение съдържа изчерпателни правила относно допустимостта на подобна компенсация (въпрос 5.2, буква в) по-горе), как се прави икономическата оценка на вземането срещу дружеството:

а) от гледна точка на дружеството и отгук - без оглед на финансовата стабилност на дружеството; или

б) от гледна точка на кредитора и отгук – като се вземат предвид намаляванията на стойността, произтичащи от липсата на финансова стабилност на дружеството?

6. Ако член 7, член 10, член 11 и член 27, параграф 2 от Директивата следва да се тълкуват като установяващи единен набор от правила на Общността за предотвратяване на заобикалянето, които забраняват изплащането на вземането на вносителя срещу дружеството когато е налице съществена и времева връзка с паричната вноска, освен ако правилата на член 10 относно оповестяването и разглеждането на стойността са спазени, се отправя молба към Съда да разгледа дали следното представлява незаконно заобикаляне на разпоредбите относно непаричната компенсация:

а) Трябва ли размерът на паричната компенсация да бъде еднакъв с изплатения дълг или фактът, че те са само частично еднакви води до незаконност?

б) Трябва ли да е налице субективна връзка между паричната вноска и търговска сделката (в този случай погасяването на дълга) или е достатъчно, че е налице съществена и времева връзка? Ако е необходима субективна връзка,

води ли времевата връзка до презумпция за субективна връзка? Колко близка трябва да бъде времевата връзка?

в) Ако обаче субективна връзка представлява незаконно заобикаляне, субективната връзка предполага ли, че трябва да е налице умисъл за заобикаляне на разпоредбите относно непаричната компенсация или е достатъчно, че е известно, че разпоредбите относно непаричната компенсация могат да бъдат приложени, или познаването на разпоредбите относно оповестяването и разглеждането на стойността не е необходимо, ако е известно, че има субективна връзка между паричната компенсация и погасяването на дълга? Субективна връзка е единствено увреждаща, ако едната сделка представлява условие за другата или е достатъчно, че сключването на едната сделка е основание за сключването на другата? Трябва ли тези основания да бъдат реципрочни или е достатъчно, че за една от страните едната сделка е основание за сключването на другата?

г) Налице ли е също незаконно заобикаляне когато за целите на член 186, параграф 5 от Aktiengesetz акредитираща институция приеме акциите, издадени като част от увеличение на капитала, чрез парична вноска по силата на задължение да ги предложи като вноска на съществуващите акционери, и засегната ли е законността на заобикалянето на разпоредбите относно непаричната компенсация от това дали и в каква степен кредитиращата институция, съгласяваща се на издаването сама по себе си е съществуващ акционер и дали към момента на вноската на акредитиращата институция бързото пускане на капиталовия пазар не би представлявало проблем и дали акредитиращата институция е гарантирала пускането?

д) Това, че банката, въпреки изплащането на нейните вземания от паричните средства, които тя внася, оставя нейните кредитни линии отворени повлиява ли законността на заобикалянето на разпоредбите относно непаричната компенсация? Зависи ли от това дали и кога тези кредитни линии ще бъдат по-късно използвани на практика или от това дали и кога може да се очаква, към времето на увеличаване на капитала, че тези кредитни линии ще бъдат използвани?

7. Съответства ли на правомощието, предоставено на Общото събрание от първото изречение на член 25, параграф 1 от Втората директива, да се решават увеличенията на капитала за парична вноска към издаване на капитал, решено от общото събрание и отделно съответно платено, да се третира като невалидни или незаконни, тъй като директорите и вносителят са се договорили, при съществена и времева връзка с увеличението на капитала, чрез нормална търговска сделка (в случая погасяването на заем), която води то това внесените парични средства да бъдат изцяло или отчасти върнати на вносителя? Наличието на незаконно заобикаляне зависи ли от това дали на общото събрание е било известно, към момента, в който е решило да се увеличи капитала, наличието на подобна спогодба между директорите и вносителя или дали трябва да му е било известно подобно споразумение?

8. Ако е незаконно да се заобикалят правилата на член 10 относно разглеждането на стойността и оповестяването чрез разделянето на операцията на парична вноска и нормална търговска сделка и ако член 7, първо изречение,

от Втората директива следва да се тълкува в смисъл, че вноската под формата на отказ от вземане срещу дружеството при обстоятелства, при които дружеството изпитва финансови затруднения, е незаконна (5.1 по-горе), от този факт следва ли, че такава вноска не е допустима, че погасяването на дълга на дружеството, изпитващо финансови затруднения, е законно, независимо от съществената и времева връзка с внасянето на парични средства и дали паричната вноска, доколкото тя не може да се разглежда като законна вноска в натура, е надлежно разгледана в съответствие със закона за регистрацията, в още по-голяма степен незаконна при неговата липса?”

20. Направено е позоваване на доклада от заседанието за по-пълно отчитане на съответното законодателство на Общността, на процедурата и писмените становища, подадени до Съда, които са упоменати и разгледани по-долу доколкото това е необходимо за мотивите на Съда.

21. С оглед на обстоятелствата, при които Landgericht отправя своите въпроси, е необходимо да се преповторят и изяснят множество принципи относно юрисдикцията на Съда съгласно член 177 от Договора.

22. Последователно е застъпвано (вж. по-специално Решението по дело 16/65 Schwarze/Einfuhr- und Vorratsstelle fuer Getreide und Futtermittel от 1 декември 1965 г. Recueil, стр. 877; и Решени по дело C-147/91 Наказателно производство/Ferrer Laderer от 25 юни 1992 г., Recueil, стр. I-4097, точка 6), че процедурата, предвидена по член 177 е инструмент за сътрудничество между Съда и националните съдилища.

23. Също така е установен закон (вж., по-специално Решението по дело 83/78 Pigs Marketing Board/Redmond от 29 ноември 1978 г., Recueil, стр. 2347, точка 25; и Решение по дело C-186/90 Durighello/INPS от 28 ноември 1991 г., Recueil, стр. I-5773, точка 8), че в контекста на такова сътрудничество, националният съд, който единствен е пряко запознат с фактите по случая, е в най-добра позиция да прецени, като има предвид конкретните особености на случая, дали е необходимо предварително определение, за да има възможност да се произнесе с решение.

24. Следователно, тъй като въпросите, отправени от националния съд, засягат тълкуването на разпоредба на правото на Общността, Съдът по-принцип е задължен да произнесе определение (вж. Решение по дело C-231/89 Gmurzynska-Bscher/Oberfinanzdirektion Koeln от 8 ноември 1990 г., Recueil, стр. I-4003, точка 20).

25. Независимо от това, по дело 244/80 Foglia/Novello от 16 декември 1981 г., Recueil, стр. 3045, точка 21, Съдът е счел, че с оглед да определи дали има юрисдикция, работа на Съда е да разгледа условията, при които делото е било отнесено до него от националния съд. Духът на сътрудничество, който трябва да царя при процедурата по произнасяне на предварително определение изисква националният съд да зачита функцията възложена на Съда, която се състои в това той да оказва помощ при администрирането на правораздаването в държавите-членки, а не да предоставя консултативни становища по общи или хипотетични въпроси (Решения по дело Foglia/Novello от 16 декември 1981 г., цитирано по-горе, точки 18 и 20, и дело 149/82 Robards/Insurance Officer от 3 февруари 1983 г., Recueil, стр. 171, точка 19).

26. Съдът вече е установил, че нуждата да предостави тълкуване на правото на Общността, което би било от полза на националния съд, определя същественото значение на това да се определи правния контекст, в който следва да бъде поставено исканото тълкуване, и че в този смисъл, при определени обстоятелства може да е по-удобно към момента, в който се прави отнасянето до Съда, да бъдат установени фактите по случая и да бъдат уредени въпросите изцяло от национално правно естество, за да му се даде възможност да се запознае с всички страни на фактите и законодателството, които могат да имат отношение към тълкуването на правото на Общността, което е призван да даде (Решение по съединени дела 36 и 78/80 Ирландското сдружение на доставчиците на мляко за млекопреработка/Ирландия от 10 март 1981 г., Recueil, стр. 735, точка 6). Без подобна информация за Съда може да се окаже невъзможно да даде полезно тълкуване (вж. Решения по дело 52/76 Benedetti/Munari от 3 февруари 1977 г., Recueil, стр. 163, точки 20, 21 и 22; и по съединени дела 205-215/82 Milchkontor/Германия от 21 септември 1983 г., Recueil, стр. 2633, точка 36).

27. С оглед на тези разсъждения, трябва първо да се съблюдава специфичният контекст на спора, който е довел до отнасянето за предварително определение, да се определи спрямо членове 131 и 132 от Aktiengesetz. Тези членове се отнасят до правото на акционерите да получават информация от ръководството.

28. Отправените въпроси не са пряко свързани с това право, но по същество повдигат проблема за съответствието с Втората директива на доктрината за прикритите вноски в натура, така както е вплетена по-специално в решението на Bundesgerichtshof от 15 януари 1990 г., цитирано по-горе. Националният съд счита, че има нужда от отговор на тези въпроси с оглед да му се даде възможност да отсъди по искането, отправено от г-н Meilicke. Той заявява, че искането би трябвало да бъде отхвърлено, ако бъде установено, че доктрината за прикритите вноски в натура, така както е изложена с германската съдебна практика, не съответства с Втората директива.

29. От документите, с които разполага Съда, е обаче става ясно, че не е установено, че условията за прилагане на тази доктрина са били изпълнени при основното производство. Както при производството пред националния съд, така и в своето писмено становище до Съда, ADV/ORGA отхвърля становището, че германската съдебна практика е приложима към сделките, по които са страни тя и Commerzbank. Становището на самия национален съд по въпроса е неопределено в това, че той заявява, че вноската на Commerzbank може да противоречи на въпросната съдебна практика.

30. От това следва, че проблемът за съответствието на доктрината за прикритите вноски в натура с Втората директива е хипотетичен.

31. Още повече хипотетичното естество на проблема, по който от Съда се иска да произнесе определение, се потвърждава от факта, че документите, препратени от националния съд не посочват фактическите или правни въпроси, които могат да позволят определянето на контекста, в който се е извършило увеличението на капитала на ADV/ORGA, и да се установят връзките между вноската, направена от Commerzbank и доктрината за прикритите вноски в натура, така както е изложена в германската съдебна практика.

Предварителните въпроси се занимават конкретно със съответствието на тази доктрина с Втората директива и следователно повдигат множество проблеми, чиито отговори в голяма степен зависят от обстоятелствата, при които е увеличен капиталът.

32. По този начин от Съда се иска да произнесе определение по хипотетичен проблем без да разполага с фактическите или правни въпроси, необходими да се даде полезен отговор на отправените към него въпроси.

33. Съответно Съдът би превишил границите на възложената му функция, ако реши да отговори на въпросите, отправени към него.

34. От това следва, че не е уместно да се отговори на въпросите, отправени от Landgericht Hannover.

По съдебните разноски

35. Разноските, направени от германското правителство и Комисията на Европейските общности, предоставили становища на Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящ пред националния съд последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Landgericht Hannover с Определение от 15 януари 1991 г., реши:

Не е уместно да се даде отговор на въпросите, отправени от Landgericht Hannover.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 юли 1992 година.

Подписи